

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda:

Budapest, IV. hímző-utca 7. sz.

három nap szellemi részét illető minden közlemény küldendő. — A küldemények csak névtelenül fogadhatók el.

Kérleköt csak rendkívüli esetben küldhetnek vissza.

Kiadó hivatal:

Budapest, IV. hímző-utca 7. sz.

három nap előzetes pénzek küldendők.

Előfizetési díj: Vidékre postán vagy helyben házhoz fordva: Egy évre... 20.- Félévre... 10.- Negyedévre... 5.- Egy hónapra... 1.80

A pestis.

A tisztelt ház áll és él. Se össze nem dől, se árvíz nem mosta el, se petárdák szét nem robbantották. Még a két fejű sas is csak képezelteleg áll homlokzatán.

E szolgálattetés nem igen változott a lakajországyulés ábrázátán. Az elnök besorozta a napirendet, a nemes szolgák pedig végzik a dolgukat intésre és parancsra.

Vége is a tisztelt ház itt van. Volna szerepe, volna hivatása, volna kötelessége: fájdalom, nincs lelkiismerete. Cartesius tanuát nem lehet rá olvasni, hogy „cogito ergo sum.”

A közönség olykor-olykor már szívesen elefedné, hogy a ház van. Most is e hangulat uralkodik az országban. Szerencsés azonban a szerencsétlenségben, hogy a parlament tisztességes nevével komolyan nem illethető testület mellett vannak újságok is.

ket az ördögnek. Ilyenek is vannak, s hívják őket többségnek.

Ma volt az „érdemleges“ ülés elsője. Az idény tehát megkezdődött, egyszerre a farsanggal. Pogány kezdete volt. Simonyi Ernő a mennyi jóakarattal az ország polgárainak egészsége és épsége érdekében, alkalmasint ugyan annyi rejtett gúnynyal is a pestis „természetéről“ és terjedéséről és „hazánk határaitól a lehetőség korlátai között való elhárításáról“ intézett kérdést a belügyérhez.

És ez a pestis sehol sem dől jobban, mint Magyarországon. És Magyarországon sehol se jobban, mint a Sándor utcai üvegfedelés országában. Elterjedése kiszámíthatatlan károkat okozott a hazának, kiszámíthatatlant az egész világnak.

Merész fölvetés! Merészebb talán, mint a szentírás példázata, a melyben ki van mondva, hogy könnyebb egy tevének keresztül bujni a tő fokán, mint duszadagnak bejutni a menyországba.

Budapest, január 20. A közös minisztertanácsokról, melyek Bécsben részint a királyi elnöke alatt, részint azoknál több ízben tartattak, többféle hír kering. Sajátosság, eltekintve a hírekről, hogy konferenciákra a világ attól a pillanattól kezdve igen kevés helyezett, a mely pillanatban nyilván-

ságra jött, hogy a tanácskozás tárgyát Bosznia és Herzegovina adminisztrálásának kérdése, valamint a 60 milliónyi hitel átélésének, miként való előterjesztése a delegációk elé — képezte.

Alkotmányos szempontból azonban különösen megérdemli a komoly figyelmet Bosznia adminisztrációjának kérdése, a mely a fél hivatalos hirharang szerint már el van intézve.

Igen valószínű, hogy végre sem tudtak más megállapodásra jutni, mint a mi tervben volt kezdeteleg, hogy a két törvényhozásnak egyelőre semmi előterjesztést törvényjavaslattal alakítsa Bosznia és Herzegovina szervezésére nem tesznek.

Az országgyűlési szabadelvű párt mai értekezletén kijelölték a kereskedelmi szerződési bizottságba a párt részéről választandó tagok névsorát:

Az egyesült ellenlélek mai értekezletén Apponyi Albert gr. és Simonyi Lajos képviselőket jelölték ki a kereskedelmi-szerződési bizottságba.

(B. C.) Az 1879-re a legtöbb kölcsönös kedvezményt biztosító osztrák-magyar francia vám- és kereskedelmi szerződés, mely csak ma íratott alá, csak egy évi érvényességgel kötöttet, mivel az osztrák magyar monarchia hosszabb időre nem biztosíthatja a legtöbb kedvezményt Franciaország irányában, anélkül, hogy tudomással bírjon arról, hogy a legközelebbi évekre Franciaország melynek szerződési most legnagyobb részét lejártnak — egyáltalában azon helyzetben lesz-e, hogy a megfelelő compensációkat megadhasa.

A szerb haderő új szervezése nagy akadályokba ütközött s elhalasztott ama nagy katonák miatt, melyekbe kerülne Szerbiának a második háború előtt, mint tudjuk, csak három százalji gyalogsága és hat ágyú tüzérvolt, két lovas századdal, eldicsékedhetett tehát, hogy minden állam között neki van aránylag a legkisebb serege, melyet fenntartani nem kerül az országnak nagy áldozatba.

Az új szervezet szerint azonban mint egy belgrádi jelentésben olvassuk, lett volna 10 gyalogszázalaj a sorhadvezetésben, négy tüzérfőnök, mindégkik 8-8 főtől és négy lovas század. Ehez kell még számítani a teljesen tízfőnkari bizottságok, műszaki csapatok, hadosztályparancsnokságok, melyek azelőtt mind nem léteztek.

Ez igen nagy súlyt jelentene a költségvetésnek. A Nisben ülésző szkupstina úgy találta, hogy a hadügyminiszter urat föl kell vizsgáztatni, meddig ér a pokrócz. Megakarta állapítani a költségvetés, hány magasabb rangú tiszt lenne alkalmazható az egész hadseregben s a hadügyminiszternek e számmon túl nem szabad terjesztélnie.

A francia miniszterprogram híányai. Paris, jan. 19. Ma reggel a balközép folyosóiban szóba került a miniszteri program. A mérsékelték azt kívánják, fogadják el a kamara azt, mint egy három havi lejáratu válatot.

Általános amnestia helyett — megkegyelme zéseket s ezeket is borzasztó megszorításokkal.

Az államtanács reformja helyett, a mostaniuaa magasztalását és a személyzet nagyobbitását. A nagy katonai parancsnokságok kérdésében tartózkodást, hallgatást, mintha attól tartanának, hogy Amale herceget megsértenék.

Ezen tény t. i. — Gresley kinevezése hadügyminiszterre, minthogy a miniszterek nyilatkozatát megelőzte, a parlamenti kormányzatot, megsemmisítéssel fenyegeti. Gresley tábornok jelenléte a miniszteri padokon szembeszökő meghazudtolása mind annak, mint a program tartalma.

Előre tudtuk, jól fogtuk le Dufauret, midőn azt tartottuk róla, hogy ő a szabadság eszméjét az önkénytel megtudja egyeztetni, hogy megtitri az utóbbit.

A pénzügyi bizottságból. — Jan. 20. A képviselőház pénzügyi bizottsága ma az országgyűlés után ülés tartott, első sorban megállapította jelentését a királyi udvartartás, a kabineti iroda, az országgyűlés, nyugdíjak, Horvátország, Fiume, állami számvéveszek, miniszterelnökség, a kir. személye körül és a horvát miniszterium költségvetéséről, melyeket szakemberét — felel a miniszter s egymásba öltik karjaikat, félre vonulnak és beszélgetnek.

AZ „EGYETÉRTÉS“ TÁRCAJA.

Jégtárca.

Jégszerűség és jégviszonyok — toll és kocsolya; — elhibázott reklám; — „Lahor királya“ a jégben; — „Vilányfany“ és „Cavaent consulus.“

„(*) Egy olvadékony tárca a jégről! Higgyék el kedves olvasóim és olvasónőim, hogy nehéz dolog hat fokkal a fagyponot alatt ömlelni, ami egyébiránt rém, tárczóra nézve annyival előnyösebb, mert biztos vagyok benne, hogy stilusom nem lesz vizenyős, ha pedig esetleg kissé mereven, fagyosan találok írni, legfeljebb is azt mondhatják rá: bángyszerű, merev, fagyos mint a jég, s így hibából még érvényt is csinálhatnak, sőt, mi több, ha Franciaországban élnek és írnek (hajh! s akkor jobban élnek és többet írnék) még egy kis sikamlóságot is engedhetnek meg magamnak, s higgyék el, ez volna a legjellemzőbb tárgyszerűség egy tárcajának, mely a sikamlós jégről íratik.

ben valóságos csuda. — Minden kocsolyázó hölgy egy-egy repülő angyal — természetesen szárnyakkal nékül.

Rendező uraim, egy tanácsot adok önöknek, vagy kérem önöket egyre, a mint jobbnak látjátok. Tiltak meg valami módon a jégpályára lépő helyközörszornak, hogy kocsolyázás vagy pinésés közben a jégre nezzének — mert ha véletlenül egyszerre telje a jégre tekinteni lángoló tüzi szemével a jég valamennyi zsep hölgye — úgy elolvad a kis jég, hogy nincs a jó istennek az a hidege, a mely ujbló megfagyaszsa. Azért: cavaent consulus!

Mert fagy a jégben még sok egyéb. Csengő-bongó üres bókók, félrebillent calambourek és csilinderék. (Azon különbséggel, hogy a calambour már megfagyva kerül ki az „élezetők szájból“, a csilinder pedig csak lebillenésekor fagy a jégre.) Zeng a sok üres szó, beszéd, kritika, affektatív udvarlás, s mindenk föltű a harsogó zene, melyet Mars fiai oly tüzzel harsogtatnak a kocsolyacsarnok nagy emeleti fülkéjéből, mintha nem is jégre menő civileknek de még szomoruban jégre menő hadiáknak zengnék az indulót — Bosznia.

A Z S E B.

REGNYI KÉT KÖTETBEN. Irta KAZÁR EMIL. ELSŐ KÖTET. Egy nagyszerű carriere. (Folytatás.) Az előcsarnokban valaki elébe állt, keztyüs kezét nyújtott s jó napot kívánt. — Véget ér ma a vita? — kérdezte. — Semmi esetre sem, — válaszolt az államtitkár. — De én megyek. Vértőlusom van, alkalmasint az éjjeli pezsgő miatt. Bent volt ön, Kézsmárky? Nem a legjobban éreztem magam. Gyaklat, hogy olyan pezsgőt tesznek az ember elé. Kézsmárky finoman mosolyog, s úgy látszik jól finom mosolygásra van teljes gondallal előkészítve arca, s hogy minél több helyük legyen, elhárítja a bajusz és szakáll minden nyoma. A mint az államtitkára mosolyog, valami kegyteljes jóakarattal tanusít, s a mint keztyűjének három ujját nyújtja neki, az olyan határozott fensőbbességgel történik, a mi után okvetlenül távozni kell annak, a kinek nyújtatott. Kézsmárky ott hagyja az államtitkár, s kevélyen föltartott fölvegy a folyosóra. Nem tagja a törvényhozásnak, a mi természetesen nem rajta mulik, de e pénz-hatalmasság nem bocsátkozhatik szatós üzletekbe. Alig vesz észre valakit a folyo-

ságon, annál inkább észreveszi őt mindenki, s a ki csak valaha oly szerencsés lehetett, hogy egy társaságba juthatott a milliommókat, most kérékde udvozli.

A folyosókon még mindig ott vannak a beszélgető és váltómozgó csoportok. Kézsmárky egy-egy ilyen csoportnál megáll, egy-két szót vált, s mire a harmadikhoz ér, már tájékozva van a hangulatról. — De hát uraim ki és mi a Tápió? — kérdezi a harmadik kanapé körül, mert a másik két csoportban e nevet emlegettek. — Ábrándos ember, minden higgadság nélkül. — Botanikusnak született és nem politikusknak. — Elvei és meggyőződésai vannak, — szól egy ellenlélek, — s vagy valóban igazi karakter, vagy érti a módját, hogyan kell tünetni maga mellett. És ez uraim elégi politikai véna. — Szorult valam a fejébe, de nem bizonyos, ha nem hóbert-e? — Ez a vasut nem tetszett neki? — kérdi tovább Kézsmárky. — Személyes ügy. Egyenletlenség volt közte és a gróf közt. — Akkor nekem úgy látszik, — jegyzi meg Kézsmárky, — hogy a hajó a horgonytól elszakadt. A gróftól elviszi a víz, horgony pedig... — Ott vész el a vízben, — mondja rá hirtelen az ellenlélek. — Ki tudja! — szól a bankár, s meghajítja magát és tovább megy, mert egy minisztert látott kilépni a tanácskozó szobából. A miniszter megáll, hogy bevárja a milliommót, a ki azért egy cseppet sem gyorsítja lépteit. — Érdekes ülés, — szól a bankár kezét nyujtva. — Bent voltam. Ez az egész vasut a legnépszerűtlenebb lesz valamennyi vasut közt. Kár, hogy ide kanyarodott. A vállalkozóknak aligha fog tetszeni, hogy ilyen nagyon felhívják rá a figyelmet, és megpisszálják mértőföldről mértőföldre, egyik örháztól a másikig. Ez nem kecsesgető az üzleti kedvre. Képelem, mi mindent írnak még össze-vissza a lapok. — Hallgatok a méltóságod szavait, mint

szakemberét — felel a miniszter s egymásba öltik karjaikat, félre vonulnak és beszélgetnek.

A hatalmas bankár a maga részéről nagy kedvet érez megbirkózni e vasut kiépítésével, de az előzmények után még se merne rá vállalkozni, mert sokkal többet áll jó híre, hogysem kitenne magát a sértett érdekek által uszított gyanusítókra, melyek bizonyára ölfokálnak sarkában, s megbőtáncokozának már az első felánál indőháznál vagy patak feléti hidasánál. Nem ártana engedményeket tenni az ellenlélek. — De ez vereség lenne a kormányra, — szól közbe a miniszter. — Ehez én nem értek, excellenciás uram — válaszol udvarias meghajlással Kézsmárky. — Én csak azt tudom, hogyha az én ügyvezetőm olyan sáfár lenne, minőnek én ma tisztelt barátomat, az államtitkár megismertem, nem bíznék rá többé semmit, hanem választanék helyébe mást. Mondhatom excellenciás uram, hogy nekem van tudomásom Tápió Adorján teljes értékről. A folyosókon összevissza a villanyos csövegtyúk kezdtek csilingelni. A képviselők besiettek a gyűlés terembe, a miniszter is elbucszott a bankártól s bement. — Az ülésnek nemcsak a vége lett, mert a kormánytörténet egyik legelőkelőbb tagja indítványt adott be, hogy tekintetbe véve a napirenden levő tárgykör fölmerült ellentéteket, a kérdés újabb megvitatás végett utastassék vissza a pénzügyi bizottsághoz. Az indítványt a kormány is ellagadta, mert oly jelentéktelennek tartja a kérdést, hogy szeretné arra nézve a ház minél kedvezőbb hangulatát biztosítani.

Másnap a lapok sokat írtak az úlésekről, s a vele összefüggésben levő melles körülményekről, a gróf államtitkár beszédéről, a miniszterium egyik kifizetői képtelenség hivatásának feltűnése körülmevő köz történet lemondásáról. De mindezekre nézve nem sok idő múlva megírt a felvilágosítás a hívtelen lapham, mely közölte, hogy a gróf ur egészségügyi okokból az államtitkárságot fölmentette, már harmadnap az új államtitkár kinevezését is közölte, aki nem volt más, mint Tápió Adorján. Előbbi körülményben is egyhangúlag megválasztották. Pár hónap múlva a sokat emlegetett vasut

